

для всіх видів кліщів. Влітку ми зареєстрували на собаках лише два види кліщів – *Ixodes ricinus* і *Dermacentor marginatus*. Весною екстенсивність інвазії (EI) виявлених видів на котках і собаках становила відповідно 0,24% та 0,39%.

У дослідах для вивчення акарицидних властивостей препаратів: фіпронілу, бутоксу, ектосану – використовували зібраних з тварин імаго та лабораторні популяції личинок кліща *I. ricinus*. Встановлено їх ефективність, нешкідливість та економічну доцільність. За результатами роботи удосконалена схема застосування акарицидів з урахуванням біології та фенології переносника.

Після вивчення екологічних особливостей, сезонної динаміки активності кліщів видів *Ixodes ricinus* та *Dermacentor reticulatus*, акарицидної ефективності та термінів дії препаратів у дослідах на тваринах нами була розроблена, досліджена і пропонується схема обробки тварин для захисту від іксодових кліщів у виробничих умовах. Встановлено, що для захисту тварин від іксодових кліщів достатньо десяти обробок на рік, кількість яких залежить від початку активності кліщів та терміну дії акарицидних препаратів.

УДК: 619:618.17

*Гузю А. І., студент II курсу магістратури спеціальності «Ветеринарна медицина»
Науковий керівник – Керничний С. П., кандидат ветеринарних наук, доцент,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський, Україна*

ПОРІВНЯЛЬНА ОЦІНКА РІЗНИХ СХЕМ ЛІКУВАННЯ СОБАК, ХВОРИХ НА ПІСЛЯРОДОВИЙ МЕТРИТ

Останнім часом у містах України збільшилась кількість дрібних домашніх тварин, серед яких чисельне місце займають кішки і собаки.

Але не дивлячись на те, що проблемами захворювань цих тварин займаються багато практикуючих лікарів, знань з діагностики, лікування та профілактики, зокрема, патології статевих органів кішок і собак ще не достатньо.

Метою наших досліджень було вивчити поширеність, причини виникнення та порівняти терапевтичний ефект при різних схемах лікування собак хворих на післяродовий метрит.

Дана патологія статевої сфери спостерігається у самок усіх видів тварин.

До захворювання на метрит призводить пошкодження ендометрію та проникнення патогенної мікрофлори через родові шляхи у матку при патологічних родах, затриманні посліду, субінволюції матки, тощо.

Сприяє захворюванню зниження загальної резистентності організму, неповноцінна годівля, відсутність моціону у суки в період вагітності та антисанітарні умови утримання. Важливим є те, що при несвоечасному наданні допомоги і переході гострого метриту у хронічну форму, на ряду з іншими причинами (гормональні порушення) у сук розвивається піометра. Власне при даній патології медикаментозне лікування вже не доцільне.

Для досягнення мети використовували статистичні, клінічні, мікробіологічні та лабораторні методи дослідження. Було сформовано дві дослідні групи Д1 і Д2 (n=3) у кожній. Клінічними методами дослідження було встановлено,

що післяродовий метрит у піддослідних тварин протікав переважно у гнійно-катаральній формі.

В обох групах хворим тваринам застосовували комплексну терапію, яка базувалась на введенні: антибіотика – амоксицилін ін'єкційний 15%, окситоцину, синестролу, загальностимулюючих та дезінтоксикаційних засобів (в/в крапельно розчин 5% глюкози, 0,9% натрію хлориду, Рінгера). Всі препарати вводились згідно настанови до їх використання.

Відмінністю було те, що у групі Д2 тваринам застосовували уротропін 40% (гексаметилентетрамін), який проявляє антимікробні властивості, діє помірно сечогінно та має здатність знижувати бар'єрну активність клітинних мембран, завдяки чому, при загальних токсичних процесах, отруйні речовини порівняно легко поступають в кров і виводяться із організму.

Таким чином після застосованої терапії тварини у всіх групах одужали. Варто зазначити, що у групі Д2 процес одужання тварин був більш динамічним, клінічні ознаки метриту зникли на три доби раніше ніж у групі Д1.

УДК 636.8.09:616.9-07

Давидова А. М., студентка III курсу відділення «Ветеринарна медицина»

Наукові керівники – Федянович А. М., Приходько О. Г., викладачі ветеринарних дисциплін, Новомосковський коледж Дніпровського державного аграрно-економічного університету, м. Новомосковськ, Дніпропетровська обл., Україна

АНАЛІЗ ІНФЕКЦІЙНОЇ АНЕМІЇ КОТІВ (ГЕМОБАРТОНЕЛЬОЗ)

Метою дослідження є аналіз епізоотичних даних, симптоматики та лікування гемобартонельозу котів.

Гемобартонельоз – досить часте інвазивне захворювання для сімейства котятчих. Збудник інфекції – *haemobartonella felis*, цей вид рикетсій швидко гине поза клітинами організмів, переноситься членистоногими, але основним господарем все ж залишаються теплокровні хребетні, зокрема, кішки.

Небезпека криється в прихованому перебігу інфекції: більшість тварин заражаються гемобартонеллами і довгі роки залишаються переносниками, ніяких клінічних проявів не спостерігається. І тільки близько 25% тварин мають виражену симптоматику захворювання.

Шляхи зараження: ушкодження, укуси, що наносяться кішками один одному під час бійок; укуси членистоногих (кліщі, блохи); при переливанні зараженої крові здоровій тварині; в вагітність, під час пологів, годування молоком.

Частіше хворіють тварини до трьох років від народження, більше схильними до активної форми захворювання є самці. Групу ризику складають ослаблені кішки, що обумовлюється супутніми захворюваннями, поганими умовами утримання, вагітністю, пологами. Захворювання загострюється восени, навесні. Осінніми місяцями виявляється приблизно на 40% більше заражень, ніж весняними.

Механізм розвитку. Гемобартонели вражають еритроцити, в результаті клітини знищуються власними макрофагами. Далі фагоцити починають нейтралізувати не тільки уражені паразитами клітини, але і «чисті», здорові еритроцити, що провокує розвиток анемії.